

# Brolio Gedimino tolerancijos pamokos

Asta Aleksėjūnaitė

**Brolis pranciškonas Gediminas Numgaudis išgirdęs, kad dienraščio „Klaipėda“ redakcijos yra išrinktas tolerantiškiausiu metų žmogumi, pirmiausiai pajuokavo: „Ir už ką man tai?“**

## Vadovauja vienuolė

Brolis Gediminas, trylika metų gelbėjęs atsitiesti priklausomiems nuo narkotikų ir alkoholio, šią dieną atranda naują veiklą. Nuo šio rudens Gediminas Numgaudis pasinėrė į pranciškonų gimnazijos Kretingoje įkūrimo rūpesčius.

**– Nuo šiol esate gimnazijos direktoriaus pavaduotojas sielovadai. Galbūt pavargote, kad prireikė naujos veiklos?**

– Per daug visko, seniai jaučiau, kad turėčiau tai padaryti. Nuo rugsėjo 1-osios pradėjo veikti atkurta privati pranciškonų gimnazija, kuri buvo įkurta prieš karą brolio pranciškono Augustino Dirvelės. Jis 1932 metais įkūrė berniukų gimnaziją, kurioje mokėsi daug garsių žmonių. Nuo šio rudens mes apsisprendėme pakeisti statusą. Anksčiau buvome bendri steigėjai su savivaldybe, dabar likome tik mes.

**– Ar tai tik dar vienas naujas projektas, ar visiškai naujas etapas jūsų gyvenime?**

– Aš jau keli metai prašiau brolių išleidžiamas iš Pakutuvėnų, norėjau, kad mane kas nors pakeistų. Tačiau vis palikdavo ir tai priimdavau kaip Dievo valią. Be abejo, per dešimt metų būdamas su įvairių priklausomybių pažeistais žmonėmis save dažnai pagaunu, kad nebelabai blaiviai mąstau. Laikui bėgant apsirantu su kai kuriais dalykais, kuriuos, atpažinęs savyje, nelabai gerai jaučiuosi. Iš kitos pusės, pripažinau, kad

**”** Kartais tolerancija, globa, gailėstingumas yra klaidingai visuomenės suprantami. Dažnai tai žlugdo žmogų, sudaroma terpė tuo manipuliuoti.

daugiau pasitarnaučiau skirdamas laiko dvasiniams pokalbiams su gyventojais. Būdamas vadovu, išpažinčių neklausiau, žmonės atvirai nedrįsta bendrauti, kad vėliau tai nebūtų panaudota prieš juos. Sesė Virginija čia jau šešeri metai ir puikiai tvarkosi, ji perėmė visą mano patirtį.

## Kantrybės mokosi kasdien

**– Koks tas Pakutuvėnų vaistas?**

– Mes raginame laikytis Dvylikos žingsnių programos. Po pietų visi išvažiuoja į anoniminių alkoholikų ir narkomanų užsiėmimus. Kartą per savaitę rengiame pokalbius. Vienas iš buvusių narkomanų baigė socialinius mokslus ir studijuoja psichologiją. Jis čia atvažiuoja ir savanoriškai dirba kaip konsultantas. Tačiau Dvylikos žings-



**■ Taikoje:** brolis Gediminas tikina, kad Pakutuvėnuose mokomasi susitaikyti su savimi, su artimu, Dievu, su visa kūrinija.

Nerijaus Jankausko nuotr.

nių programa neatsiejama nuo tikėjimo kelio. Tam ir esame Susitaikinimo sodyba, mokomės susitaikyti su savimi, su artimu, Dievu, su visa kūrinija. Tie, kurie per maldą atsiveria Dievo meilei, iš jo gauna jėgų atleisti sau patiems. Per maldą, per darbą, per bendravimą žmonės išmoksta spręsti savo gyvenimo problemas nebėgdami nuo realybės. Vaistas mums visiems yra Jėzus, visi mes priklausomi nuo nuodėmės.

**– Visi prašantieji pagalbos jos sulaukia?**

– Kartais aš sakau: žmogau, tu neteisingai prašai. Jei pats nieko nedarysi, prašyk Dievo: „Padaryk už mane arba Dieve, pakeisk mane“. Jei prašai, kad tau pagelbėtų, pirmiausiai pats turi kelti tą našumą, kad kažkas pripuolęs tau pakištų petį.

**– Ar kantrybės visuomet užtenka?**

– Iš pradžių skaudžiai išgyvendavau nesusipratimus, kol nesupradavau, kad tai yra liga. Apie priklausomus žmones galvojau, kad tai yra bevališkumas, moralinis pasileidimas, išvešėjęs egoizmas. Kai per juos pačius pažinau tą ligą ir daug ką ir savyje kitaip pamačiau. Seniau mane erzindavo neatsakingsumas, neįvertinimas to, ką Dievas

duoda, nenoras dirbti. Tarp narkomanų ir alkoholikų visuomet buvo trintis, nes alkoholikai metasi į darboholizmą, o narkomanai neturi darbo įgūdžių, neturi fizinių jėgų. Tik tuomet supratau, kad negaliu reikalauti, jei pats nesu šalia jų ir nedirbu.

## Bandoma manipuliuoti

**– Ko jūs nepajėgtumėte?**

– Liga yra sudėtingesnė, kai žmogus nededa pastangų ir aš nepajėgus jam padėti surasti motyvaciją, surasti jėgų keistis. Visokių žmonių esu priėmęs, kurių kiti nenorėjo priimti, jais netikėjo. Sakė, jis apsimetęs, jis naudojasi. O aš sakdavau – duokim jam šiek tiek laiko, melskimės, kad Dievas jį pažadintų gyvenimui ir pasikeitimui, atgailai. Deja, ne visi pabunda. O kartais žmonės ateina su rimta motyvacija, tačiau būna arba užsispyrę, arba nenori keistis. Kartais dėl kitiems daromos žalos būnu priverstas atsiseikinti, kad jo neklaidinčiau ir savęs negriaučiau. Liga labiau užvaldo, kai žmogus pats nededa pastangų.

**– Koks žmogus nevertas jūsų pagalbos?**

– Kai būna įžūlus melas, kai įžūliai ignoruojamos taisyklės, kurių mes esame susitarę laikytis, kai pažeidžiamos kitų žmonių teisės.

**– Esate griežtas?**

– Esame susitarę dėl vieno dalyko, kuris galioja ir kitose bendruo-

menėse. Jei žmogus yra pastebimas neblaivus bendruomenėje, tai laikoma žala visiems kitiems. Mes su tokiais atsiseikiname. Sakau: „Keliuk, žmogau, ir galvok, ko tu nori iš savo gyvenimo“. Mane tai irgi skaudina. Tačiau kiek aš ir pats esu prisizadėjęs žmonėms, Viešpačiui ir neišpildęs. Tai norėdamas, kad man būtų atleista, turėčiau ir jam dovanoti. Tačiau kartais išvairymas ir atstūmimas yra pagalba, postūmis pabusti. Pavyzdžiui, pas sesę Elvyrą, kuri Italijoje įkūrė bendruomenę ir jos tinklas paplitęs visoje Europoje, apsilanko narkomanų tėvai ir kraupsta. Kai jie klausia, ką jiems daryt, sesuo atsako: „Jūs mylit savo vaikus? Norit jiems padėti? Išvarkite juos iš namų“.

**– Žiauru?**

– Kartais tolerancija, globa, gailėstingumas yra klaidingai visuomenės suprantami. Dažnai tai žlugdo žmogų, sudaroma terpė tuo manipuliuoti. Kaip sakė mūsų filosofas Antanas Maceina, jei leidi žmogui nuodėmiauti savo atžvilgiu, tu pats nusidedi. O tėvai iš gailėsčio sau ir vaikui dažnai jį žlugdo. Kaip sako sesuo Elvyra, jei tikrai mylit, esat pasiruošę mokėti tą kainą už jų išgydymą, išvarkit vaikus į gatvę. Kad jie nebūtų jokių žmogiškų pagalbų, vilčių. Tegul jie stojasi patys ant savo kojų. Kol yra kas juos gelbsti, tai jie ir parazituoja visą gyvenimą. Kartais reikia griežto žodžio,

kad padėtų, kartais net įskaudintimo, kad pabustų.

## Svaja – povandeninis pasaulis

**– Ko netoleruojate?**

– Šėtono gundymo (šypsosi). Aš ir pats ne be nuodėmės. Reikėtų kai ką ramiau priimti, kažko neturėčiau toleruoti net savyje.

**– Apie ką svajojote vaikystėje, kas norėjote būti?**

– Nardytojas. Norėjau būti jūreivis. Mane beprotiškai žavėjo nuotraukos nuotraukos. Traukė žuvų pasaulis, akvariumai. Grįžęs iš mokyklos žaisdavau vonioj, ten kūrė savo povandeninį pasaulį. Kita mano svajonė buvo tapti dailininku. Darželyje ir mokykloje mėgstamiausias užsiėmimas buvo piešti akvarele. Mažai mokiausi, nes daugiau laiko praleisdavau dailės studijoje. Dabartinis mano potraukis fotografija – tai tas pats vaizdinis matymas.

**– Nardyti išmokote?**

– Tik su vamzdeliu upėje vasarą. Dėl sveikatos negalėčiau – dėl sąnarių, širdies, kepenų. Bet man užtenka ir Minijos, pasigėriu povandeniniu pasauliu.

**– Ar nauja veikla – tai naujasis jūsų pašaukimas?**

– Nepasakyčiau. Mano tikrasis pašaukimas – evangelizacija. Čia jaučiu Dievo patepimą. Pakutuvėnai yra praktinė evangelizacija, o teorinė – darbas gimnazijoje.